

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Frankofurti, 1625

Thema LXXXVII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

IN FIDE ROBUSTI & BENE ANIMATI SIMUS. Nam si in corde fixit radicem fides, & solide est fundata in verbo Dei, quod est gladius biceps & acutus, imo & acutior & quouis gladio penetrantior (Heb. 4. v. 12.) tum Diabolus persistere non amplius potest, sed fugatur. Ideoque nunquam somnolenti & temulenti simus, ne arrepta hac occasione de nouo nos aggrediatur, circumueniat & in barathrum suum præcipitet. Hoc est quod Petrus monet vt resistamus fortiter in fide.

3. Tandem accedant etiam preces frequentiores, ex fide profectæ, iuxta id Christi, orate, Marc. 14. v. 38. Mat. 26. v. 41.

F I N I S.

T H E M A LXXXVII.

2. Pet. 1. v. 14.

Scio quod tabernaculum breui sim depositurus: quemadmodum & Dominus noster Iesus Christus significauit mihi.

D I S P O S I T I O.

Petrus in transfiguratione Christi iustum quandam percipiens vitæ æternæ, præ gaudio in hæc verba erupit: Domine hic bonum est esse, faciamus tria tabernacula, tibi vnum, Moyfi vnum, & Eliæ vnum.

Ex hoc tempore semper appetuit vitam æternam, sed olim dum audiuit, quod violenta mors sibi expectanda sit, & alius eum ducturus sit, quo non velit, caro infirma tum fuit, Joh. 21. v. 20. Spiritus autem nunc promptus est, ac paratus ad quoduis supplicii genus. Mutatus enim est in alium virum. Is spiritus etiam tum, cum hæc scriberet, tantas ipsi vires, robur ac animum addidit, vt ex negotiosa intrepidus meminerit sui martyrii, quod in propinquo erat.

De

De hoc (nunc quia se obrulit occasio dicendi pro fufnebriconcione) textum præfentem audiemus.

1. Dicturi de vaticinio feu præfagio mortis Petri.
2. Unde habuerit iftud præfagium.

I. Pars.

Quod ad vaticinium ipfum attinet, Petrus quidem fimplicibus verbis potuiffet per epiftolam fignificare auditoribus fe breui fpiritum Deo redditurum, ac vocurioni fe refignaturum per mortem: vel Tyrannum Neionem breui in fe potestatem habiturum, vt de vita illum tollat ob annunciatum Euangelium, quod nec Diabolus, nec ipfifus complices ferre poffint. Sed mauult fub eleganti metaphora TABERNACULI, quod deponiturus fit, adumbrare mortem fuam.

Cur autem vltus fit hac *q̄* de pofitionis tabernaculi caufas habuit fat graues.

1. Quia tabernaculum eft ftructura imbecillis, vt plurimum (quod papiliones vulgares refantur) panno faltem conftans.

2. Quia citiffime poteft deftrui & conuolui.

3. Quia diuerforium eft, non habitatio vel domus.

Significare igitur voluit & faum corpus imbecille effe, caducam eius conditionem effe, tum maturam migrationem fibi inftare ficut incolentibus fcenas, feu tabernacula.

Nec eft hæc noua appellatio, qua corpori hominis attribuitur, quia & Paulus illa vltus eft pofteriore ad Corinthios 5. c. v. 1. & 4.

Deum autem dicit fe SCRIBERE quod breui fibi difcedendum ex hac vita, innuit fe adeo non horere mortem, vt potius libenter de ea fcribat, valedicturus fic fuis auditoribus, ac figillo proprii fanguinis confirmaturus fuos in agnitione Euangelii, ne & ipfi, fi opus fit, detrectent mori pro veritate.

LOCVS.

LOCVS.

Discimus quid mors fidelium sit, nempe nihil aliud quam pepositio tabernaculi. Corpus aggrauat animam tanquam onus, Sap 9 v. 15. Maximum onus est degere ad tempus vitam sub scenis, hæc enim militum domus est, quemadmodum & nostra tota vita, Job. 7. vers. 1. militia comparatur.

Quando autem tabernacula erecta deponuntur & conuoluntur, hoc peregrinationis signum est. Ita & nos deponendo tabernaculum corporis, migrare cupimus ad Deum a quo absumus corpore quamdiu sub tabernaculo fuit anima. Vide 2. Cor. 5. v. 6. peregrinamur a Domino.

Gessit igitur anima migrare ex hoc tabernaculo ad Dominum. Nam quamdiu sumus in hoc tabernaculo suspiramus onerati, eo quod nolimus exire, sed superindui, ut absorbeatur mortalitas a vita. Ibid. v. 4. Scimus namque quod cum aduenæ simus in corpore, in speculo tantum cernamus Dominum per fidem, 1. Cor. 13.

Vsvs. Christianorum igitur summa voluptas sit migrare ex corpore fragili, caduco, mortali subiecto peccato cruci & omnis generis afflictionibus. Quis alias non libenter ex scenis aut papilionibus se conferret in ædificium vbi securius & minori cum molestia viuere possit: & tutus esse ab hostibus? ita nos ex corporis compage in domicilium non manu factum migramus, sed a Deo ipso factum, quod æternum in cælis.

Quantum igitur cælestia superant terrestria: tantum excellit ædificium illud hæc nostra, si maxime sint palatia.

II. Pars.

Sed ne possint Petri auditores dicere: mi Petre forsitan imaginari tibi id, ex somnio aut incusso terrore, qui tuum angit animum: Ideoque occurrit his, scribens se inde scire quia DOMINVS NOSTER IESVS CHRISTVS SIGNIFICAVIT SIBI. Singulare hoc est.

Petro

Petro idem

neque fuerit

Tim. 2. v. 6. i.

ni meo in ista

vas sancti ha

Loc vs I

nones, vt nol

id nobis conu

ndum sit. Q

vitarus sit me

cum morte,

2. v. 1. Quis

firmit Domi

Vs vs. Ma

mo singulis

confecti for

ad mortem

sumus.

Vltima d

vt semper in

impatatos

12. v. 35.

Fugiamus

vlti vira: hu

nones de pec

pse nos suo

orum vel vi

17. a. 17

vel. 30.

T H

Nonus ca

ni (Dii) ex

THEMA LXXXVII. EX NOVO TEST. 787

Petro idem obtigit, quod & Paulo, quod adeo certo sciturque finem vitæ suæ in propinquo esse. Nam Paulus 2. Tim. 4. v. 6. inquit: ipse iam immolor, & tempus resolutionis meæ instat, quod certe ex peculiari reuelatione Spiritus sancti habuit.

Loc vs Licet autem nos non habeamus tales reuelationes, vt nobis certo constet de nostræ vitæ fine: attamen id nobis constat, quod certo nobis & ineuitabiliter moriendum sit. Quis enim est qui viuat (Psal 87. v. 49.) & non visurus sit mortem temporalem? Quis scædus potest facere eum morte, vt se intactum relinquat: ne illi quidem Esa. 28. v. 15. Quis terminum vitæ prætergredi potest, quem constituit Dominus, Job. 14. v. 5.

Vs vs. Monet hic locus, vt expectemus singulis diebus imo singulis momentis mortem, prout rhythmi à veteribus confecti sonant: Ich gehe auß oder ein / so steht der Tode bud wartet mein. Ac vt cantio habet: Media vita in morte sumus.

Vltima dies later, vt cæteri obseruentur omnes: hoc est vt semper in penitentia studio pergamus, nec nos mors imparatos & incautos opprimat, Sitis accincti lumbis Lu. 12. v. 35.

Fugiamus autem Stoicas opiniones de fatali & ineuitabili vitæ humanæ termino, ac respiciamus ad comminationes & promissiones Dei. Timeamus eum ac oremus, vt ipse nos suo spiritu ducat ac regat, ne impingamus in errorum vel vitiorum præcipitia: vtq; ipse sit **VITA NOSTRA ET LONGITUDO** dierum nostrorum, Deut. 30. vers. 30.

F I N I S.

THEMA LXXXVIII.

1. Pet. 3. v. 13.

Nouos cælos & nouam terram secundum promissa ipsius (Dei) expectamus, in quibus iustitia habitat

DISPO.